
418
COLECTIA „POVESTIRI
STIINTIFICO-FANTASTICE"
CLUB
cpsf.info

418

GRIGORE DUMITRESCU

Substratul unei crime perfecte

Mesajul

Ficţiune

ANTICIPAŢII SPAŢIALE

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta și desenele interioare:
AUREL BUICULESCU
Portret: ALEXANDRU DIACONU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC



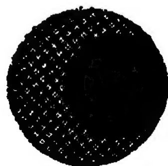
GRIGORE DUMITRESCU

S-a născut în București, în în anul 1938. Ca elev, participă la un concurs literar pe o temă științifico-fantastică și cîștigă. Mai tîrziu, ca absolvent al Institutului medico-farmaceutic din București, practică medicina în cele mai îndepărtate colțuri ale țării, din Deltă pînă în nordul Moldovei.

În ultima perioadă a scris scenarii pentru televiziune.

Visul său este să creeze primul serial științifico-fantastic românesc.

Colecția **„POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE“**
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XVIII
15 aprilie 1972



Substratul unei crime perfecte

de GRIGORE DUMITRESCU

Capitolul I.

Razele lunii poleiau crestele înspumate ale valurilor ce izbeau ritmic plaja. În vechiul debarcader zornăiau lanțurile cîtorva iole întîrziate. Un felinar agățat de catargul metalic al „Royal Yachting Club"-ului scîrțîia sub bătaia vîntului ce pornise dinspre larg.

Perechi, perechi, îndrăgostiții se strecurau printre bărcile trase pe nisip. Deasupra lor, pe terasa pustie a hotelului, scaunele de nuiele stăteau înșirate lîngă pereți. Numai prin cristalul ușilor mari ce dădeau în salonul de primire se vedea cum un chelner stingea luminile una după alta. Singură, deasupra șemineului rămăsese aprinsă o lampă montată într-un sfeșnic masiv de argint. Sub razele sale palide, draperiile grele, mobila victoriană, vitrinele cu porțelanuri căpătau o strălucire aparte, o patină a vremii ce cursese peste ele.

Deodată, liniștea salonului se destrămă la năvala unui omuleț rotofei, care, ajuns în mijlocul încăperii, privi disperat în jur, apoi șopti parcă pentru sine.

— Ella! Ella!

Vorbele se risipiră în valul de tăcere.

Stătu o clipă, așteptînd parcă un răspuns tainic, și o porni brusc în goană pe lîngă sala de biliard, în sus, pe scări. Undeva se auzi izbindu-se o ușă și totul amorți din nou.

Pendula hîrîi din străfundurile arcurilor sale vechi, numărînd rar, ca un judecător, unsprezece bătăi de gong.

O detunătură de armă cutremură clădirea, făcînd să vibreze aerul între porțelanurile scumpe.

Mîna frumoasă cu unghii lungi a unei femei deschise fără zgomot ușița pendulei, împingînd greutatea balansierului.

Șoaptă sau adiere, ceva trecu prin aer purtînd cuvintele: „Acum e rîndul meu..."



Peste un minut, tot hotelul vuia. De pe palierul de stejar al scărilor răzbăteau voci agitate:

— Cine a tras?

— De aici s-a auzit!

— O crimă!

— Cred că exagerați, răspunse o voce calmă.

— Să vedem dacă este cineva înăuntru.

Urmară cîteva bătăi în ușă, apoi se auzi:

— Spargeți ușa!

— Să chemăm poliția!

— Să vedem mai întîi ce s-a întîmplat, se auzi aceeași voce liniștită.

O bufnitură, și ușa cedă.



Culcat pe nisipul fin, Dickson privea cerul înstelat. O aștepta pe Elleanor de-o jumătate de oră.

„Într-adevăr, sînt un om norocos, gîndi el. Azi se împlinește luna de cînd am cunoscut-o pe Ella. Și eu care venisem aici trimis de directorul ziarului pentru un reportaj senzațional...

— Dick, te duci pe coasta Pacificului. Iar au apărut îndrăcitele alea de farfurii zburătoare!

Am plecat. O săptămînă, noapte de noapte, am stat cu aparatele la pîndă, fără nici un rezultat. Într-o seară însă...

— Ce faci aici?

Am tresărit și, întorcîndu-mă, dădui cu ochii de o femeie tînără, drăguță, care mă privea amuzată și, în același timp, curioasă.

— Aștept să treacă farfuriile zburătoare ca să le fotografiez.

— Cu atîtea aparate?

— Mda, unul dintre ele trebuie să prindă ceva în obiectiv.

— La ce-ți trebuie? Ești astronom?

Felul ei de a întreba era dezarmant.

— Nu, sînt ziarist. M-a trimis boss-ul să-i aduc un reportaj senzațional. Cînd am plecat, de altfel, mi-a spus: «Să

nu te întorci fără reportaj, mai ales fotografiile. Îţi păstrez loc la I-a».

— Voi, ziariştii, sînteţi foarte ciudaţi. Apoi, rîzînd, adăugă : Dar nici nu m-am prezentat... Elleanor. Spune-mi : Ella.

— Dickson. Toată lumea mă strigă Dick. Acum, te rog, stai liniştită aici, pe nisip, să vedem, poate «prindem» vreo farfurie.

— Ţii mult la asta ?

— E prestigiul meu în joc şi, de fapt, reportajul pe care îl fac este ceva foarte dificil, care...

În timp ce vorbeam, Ella se transformase brusc. Faţa-i devenise rigidă ca marmura, numai ochii — atunci i-am văzut bine şi, nu ştiu de ce, m-am înfiorat —, ochii ei aruncau o lucire stranie, necunoscută, care...

Deodată am văzut clar farfuriile zburătoare. Veneau dinspre largul oceanului. Una... două... trei, de culori diferite. Au ajuns deasupra coastei, au descris un arc drăcesc, apoi s-au întors de unde veniseră. Luasem şase imagini şi toate bune.

Întorcîndu-mă, am întîlnit privirea şăgalnică a noii mele cunoştinţe.

— A fost grozav, nu ? mă întrebă dînsa.

— Grozav ! Ajută-mă să strîng toate astea şi te invit în oraş. Vrei ?

— Da, răspunse ea simplu".



— Am întîrziat, scuză-mă.

Dick se ridică, scuturîndu-se de nisip.

— Căzusem pe gînduri. Credeam că nu mai vii.

— Am... Am încercat imposibilul. Am încercat să... opresc timpul.

— Ce ciudat vorbeşti ! S-a întîmplat ceva ?

Dick o privi îngrijorat.

Ea îi zîmbi, apoi îi luă mîna :

— Vezi steaua aceea ? Care luceşte deasupra valurilor ?

— Eşti romantică...

— E Antares. Crezi că mă aşteaptă ?

— Ella, iubito, ce-i cu tine ? De ce eşti agitată ?

— Nimic, dragule, sînt puţin obosită.

— La hotel s-au aprins toate luminile. Ce s-o fi întîmplat ?

— E tîrziu, să mergem și noi, îi răspunse ea, fără să-l privească.

— Așa repede ?!

Porniră încet, ținîndu-se de mînă, de-a lungul țărmului. Valurile se întindeau pe nisip, ștergîndu-le urmele.



„A FOST DESCOPERIT CADAVRUL ATOMISTULUI MAC GREEN, ÎNCHIS ÎN CAMERA SA. POLIȚIA ÎN FAȚA UNEI DILEME : O CRIMĂ PERFECTĂ SAU O SINUCIDERE ?"

— Fir-ar al dracului, asta mai lipsea ! Cum de-au și pătruns ziariștii aici ?... A, am uitat să te întreb, au sosit rapoartele experților ?

— Da. Glonțul a fost tras de la foarte mică distanță în regiunea inimii. Cartuș exploziv dintr-un aliaj necunoscut. Metalul ușor radioactiv. La locul crimei, nici o amprentă. Cam asta-i tot, își termină sergentul raportul.

— Încîlcită treabă ! Ai lista martorilor ?

— Pe cei care prezintă interes i-am lăsat la urmă să-i vedeți dv.

— Foarte bine. Deci să recapitulăm faptele. La ora 23 se aude o împușcătură trasă în camera numărul 16. Peste cinci minute se forțează ușa și e găsit cadavrul atomistului Mac Green, împușcat în inimă cu un glonte exploziv. Ușa era încuiată pe dinăuntru, oblonul ferestrei închis. Aparent, nimeni n-avea pe unde să intre sau să iasă. O cameră închisă, asta-i. Și totuși aici s-a săvîrșit o crimă. S-a săvîrșit o crimă, iar arma a dispărut.

— Înseamnă că avem de-a face cu un as în materie... și toți cei de-aici sînt suspecți...

— Suspecți ? În hotelul ăsta ?

— Mda. O adunătură de snobi, care se vor cu toții originali și fac tot ce le trăsnește prin cap.

— Hm ! Presimt că-i vorba de ceva spionaj și o să avem de-a face cu cei de la Centru.

— Așa credeți, șefule ?

— Judecă și tu, Sam. Profesorul Mac Green a perfecționat laserul organic...

— Laserul organic ? !

— O drăcie încîlcită de care se ocupă cei de la laboratoarele Serviciului marinei.

— Aștia de la contrainformații sînt dați naibii.

Bradley lucra de douăzeci de ani ca maître d'hôtel, dar așa ceva nu mai întîlnise.

— E scandalos. Cine a făcut asta ? Apoi, întorcîndu-se brusc spre mulatrul de la recepție : Ascultă, Tom, cred că acum s-a terminat cu tine.

— Dar, domnule...

— Nu admit ! Într-o casă ca a noastră nu sînt permise asemenea lucruri. Știi cine anchetează cazul ? Serviciul secret, nenorocitule !

— Dar, domnule, eu tocmai plecasem, se bîlbîi Tom.

— Desigur, tu plecaseși, și atunci individul a avut timp să rupă fila din registru. Ce pată pentru hotelul nostru !

— Dar, domnule...

— Nimic ! Știi cel puțin ce nume erau trecute pe fila aia tîmpită ?

— Am chitanțele...

— În sfîrșit, aud un lucru bun de la tine.

— Le-am păstrat. Sînt 25 de persoane.

— Du-te imediat la inspector și fă-i o declarație amănunțită.

— Dar... dar... eu...

— Inspectorul te așteaptă în salonul roșu. Ia și chitanțele cu tine.

Și Tom, complet strivit de privirile șefului, mai mult se tîrî spre ușa salonului, pe care o împinse cu un ultim efort de voință.

În față îi apăru figura jovială a inspectorului.

— Ei, Tom, cum stăm ?

— Să vedeți, eu...



— Afară de aceștia, cine mai era trecut pe fila ruptă ?

— Jack Fatingo, scriitor. A plecat acum o săptămînă. Apoi Elleanor Milton, medic neurochirurg într-o clinică pe undeva pe aproape. Trei zile pe săptămînă pleacă într-acolo cu mașina.

— Despre Mac Green ce știi ?

— A sosit la noi cam odată cu doamna Elleanor Milton..., în urmă cu două săptămîni.
— Zici că au venit împreună ?
— Nu împreună, dar cam în același timp. Domnul Mac Green lucra tot timpul în camera lui. Ieri dimineață a ieșit pe plajă cu o valiză mică de plastic argintiu. De atunci nu l-am mai văzut decît... acum.
— Avea prieteni ?
— Nu, nu primea scrisori, nu dădea telefoane.
— Pentru azi ajunge. Poți pleca.
— Mulțumesc, domnule inspector. Și într-o clipă Tom dispăru pe ușă.



— Ceva nu-i în regulă, Sam, spuse inspectorul, ștergîndu-și lentilele groase ale ochelarilor cu o batistă mare, albă. E ceva care nu-i cum trebuie.
Sergentul se uită întrebător :
— Vă referiți la declarația lui Sir Arthur Gregory ?
— Ascultă și tu : „Am încercat să-l cunosc pe domnul Mac Green, dar fără succes. Evita să lege vreo discuție cu cineva. Mai precis, nu se lăsa iscodit și... totuși". La insistența mea a urmat foarte precaut : „Parcă l-am văzut o dată în compania unei doamne blonde... Elleanor, așa parcă a strigat-o. Cu altcineva nu l-am mai văzut". A propos, cred că chelnerii știu mai multe despre relațiile lui particulare.
— Aici e un clenci, șefule, am eu flerul meu. Azi dimineață Sir Arthur a venit la mine, declarîndu-mi că i s-a furat o armă Browning, calibru 9, seria KA 00379.
— Oho ! Și pentru ce purta dumnealui o armă ?
— O avea mai demult. Așa a declarat.
— Permis ?
— Da.
— Și ?
— Peste două ore a fost găsită în grădină, „pusă" la vedere.
— Amprente ?
— Ale proprietarului.
— Altceva ?
— Un glonț lipsă din magazie, pulbere pe țeavă.
— Expertiza ?
— S-a tras cu ea în urmă cu cel mult șase ore.

— Proba cu parafină ?

— Negativă. Pe mîinile lui Sir Arthur nici o urmă de pulbere.

— Bănuiam. Era prea frumos pentru a fi adevărat.

— Glonțul era exploziv și dintr-un material ușor radioactiv, ceva aparte. Poate o armă nouă.

— Mda ! Unde a fost Sir Arthur în seara crimei ?

— A jucat bridge toată noaptea.

— Dar soția ?

— Cu domnul Young Hupney, care-i cu zece ani mai tînăr decît ea.

— Unde ținea Sir Arthur arma ?

— Din declarația lui reiese că în sertarul de la măsuța dormitorului.

— Vezi cît e de ticăloasă lumea asta, Sam ? !



Căldura era înăbușitoare, cu toate că ventilatoarele nu mai prididеau.

Dick trecu pe la bar, comandîndu-și o oranjadă cu suc de ananas.

— E cald, domnule, foarte cald, zîmbi barmanul, punîndu-i încă un cub de gheață.

Dick își luă paharul și porni spre salonul roșu.

O clipă de destindere într-un fotoliu confortabil, sub paletele ventilatorului.

În ușă se opri. Dinăuntru răzbăteau voci agitate.

— Elleanor Milton ?! O cunoașteți deci ?

La care un glas de femeie răspunse :

— Desigur că o cunosc. M-a tratat cîndva. Este un medic foarte bun. Vă repet, o cunosc bine și... cred că nu a existat nici o legătură între ei.

Dick se așeză pe marginea unui fotoliu, trăgînd din pai oranjada rece.

Vocea femeii continuă :

— Părea să fie un fel de secretară a lui Mac Green.

— De unde ați dedus asta ?

— Într-o zi înotam în apropierea stîncilor. Cunoașteți locurile ?

— Desigur, continuați, vă rog.

— Nu mă puteau vedea de sus. Trebuie să știi să te strecori printre vîrtejurile acelea de spumă. Am ieșit sub mal. Ei nu se fereau, vorbeau tare, însă vuietul valurilor mă împiedica

să aud. Vîntul însă mi-a adus cîteva frînturi de cuvinte străine. N-am putut înțelege limba în care vorbeau. Ea stătea dreaptă în fața lui, ascultîndu-l. Poziția lor numai cu aceea a unor îndrăgostiți nu aducea.

— Poate se certau ?

— Exclus. Ea își nota ceva într-un caiet. Cînd se ceartă, oamenii nu au asemenea obiceiuri.

— Și apoi ?

— Apoi m-am plictisit și am plecat.

Ușa de cristal se deschise brusc, și inspectorul apăru în prag :

— Vă rog să poftiți înăuntru, domnule Dickson. Veți avea ocazia să auziți mai bine discuția noastră.



Aurul vechi al apusului cădea prin fereastra deschisă, scăldînd totul într-o pulbere de aur. Ella și Dick, așezați pe covor în fața unui fotoliu de piele, vorbeau în șoaptă.

— Inspectorul știe ceva ?

— Dragule, sînt într-o situație fără ieșire. N-avea rost să te amestec și pe tine în toate astea. Și așa nu mă crezi...

— Te iubesc, Ella, și vreau să știu totul. Numai așa te pot ajuta.

— Îți repet, nimeni și nimic nu-mi poate ajuta. Azi e ultima mea zi de viață...

Dick o cuprinse disperat în brațe.

— Nu vorbi prostii. Explică-mi despre ce este vorba ! Cine te amenință ? Ești bolnavă ?

— Dick, tu ești singurul om care va afla povestea mea. Ai avut încredere în mine... Mai mult încă, mă iubești...

— Dar...

Ella îi puse palma la gură.

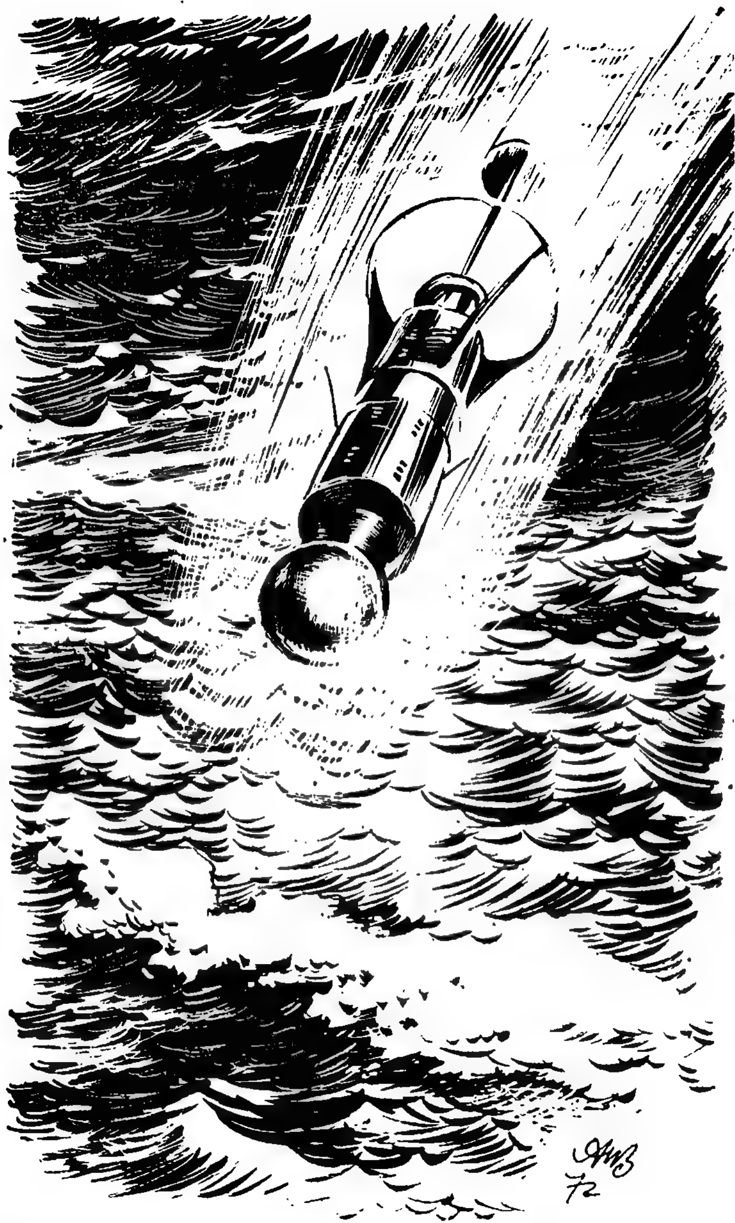
— Ascultă ! De acum, fiecare clipă este prețioasă. Simt impulsurile regeneratorului nuclear din ce în ce mai rare. În curînd nu va mai bate deloc... o mică explozie și gata !

— Dar nu cred ! Nu este posibil ! Chirurgia modernă...

— Nu uita că și eu sînt medic...

— Trebuie să existe o șansă, una cît de mică !

— Nici o șansă ! Și acum, te rog, ascultă-mă ! În urmă cu cîțiva ani, o cosmonavă cuantică a amerizat lin în Oceanul Pacific. O cometă, un meteorit misterios. Așa au interpretat ziarele vremii zborul acestei nave în atmosfera terestră. Undeva, la 10 000 de metri pe fundul de bazalt al oceanului,



în nava solid fixată pe picioarele ei telescopice, trei ființe străine acestei lumi aveau primele deziluzii citind cadranele aparatelor. Planeta albastră acoperită pe trei sferturi de mări și de oceane își retrăsese și își concentrase viața superioară și civilizația nu în adîncul apelor, ci pe subțirile fîșii de uscat ce mai rămăseseră. În cabina de comandă, după un lung consiliu, ne-am hotărît. Intrăm în reintegratorul biologic. Biosondele trimise s-au întors cu un bogat bagaj informațional. Acolo, înconjurați de tăcerea abisurilor, toți trei am intrat prin propria noastră voință în reintegratorul biologic. După modelul ființelor civilizate care trăiau pe această planetă, am fost copiați moleculă cu moleculă. Așa cum la un joc de cuburi, tot cu aceleași piese, poți ridica altă construcție. Cînd am ieșit din reintegrator, din acel alambic uriaș, nu mai rămăsese nimic din înfățișarea cea veche. În afară de conștiința și personalitatea noastră. Dar a venit și a doua deziluzie. Noul trup era imperfect, sistemul de autoapărare defectuos, iar alimentarea biologică — primitivă și supusă unor riscuri destul de mari — făcea ca viața să fie foarte grea. Personalitatea uriașă a fiecăruia dintre noi se sprijinea pe un corpuleț destul de instabil atît fizic cît și psihic. Așa am devenit terrieni. Trei noi terrieni, înzestrați în regiunea cardiacă cu un microbiostimulator, pentru a învinge imperfecțiunea acestor corpuri. Copiasem perfect schemele genetice ale organismelor noastre, dar n-am ținut seama de miliardele de bacterii care poluează atmosfera terestră. Toxinele lor au atacat ireversibil pereții sensibili ai minusculului generator de bioimpulsuri. Această greșeală a fost fatală.

— Dar nu e posibil, nu cred. Nu este...

— Ascultă. Fiecare dintre noi s-a specializat într-o ramură a științei. Căutam să vă înțelegem, să vă ajutăm. Ce utopie! Oare poate cineva influența mersul unei civilizații?

— Nu e posibil. Nu pot să cred...

— Ieri, Mac Green, iar acum cîteva luni comandantul astronavei noastre au murit din cauza exploziei microstimulatorilor biologici.

— Ella, nu te voi părăsi niciodată. Tu nu poți muri.

— Ascultă, Dick, păstrează dragostea ta pentru cineva care...

— Niciodată! Te voi iubi mereu numai pe tine.

— Nici nu știi cum arăt în realitate. N-ai văzut niciodată chipul meu adevărat și afirmi că mă iubești.

— Nu-mi pasă !

— Vom vedea. Îți voi arăta prin hipnoză cum sînt, spuse Ella, dîndu-se un pas înapoi.

Surprins, el rămase cu privirea ațintită în ochii ei. O masă amorfă, cu scînteieri metalice tresărea, revărsîndu-se peste covorul de lîngă fotolii. Scoțînd un strigăt de groază, Dick se prăbuși pe covor.

Ella îngenunche lîngă el și-i luă capul pe genunchi.

— Vezi, îți par ca un monstru ! Așa însă vă vedem și noi, și totuși am împrumutat înfățișarea voastră.

— Nu, nu poate fi adevărat. M-ai hipnotizat. Ți-a fost destul de ușor, doar ești medic.

— Omule, omule ! Cum te poți amăgi singur atît de mult !

— Ella ! Te iubesc și te voi salva.

— Prea tîrziu... Numai reintegratorul ar fi putut... Ah, încep iar să slăbească impulsurile pilei.

— Să mergem la reintegrator. Îmi vei arăta ce trebuie să fac.

— Nu mai este cu putință din pricina unei avarii la ordinatorul principal care a blocat nava. Încă un accident stupid care a dus la distrugerea noastră.

— Te voi salva, chiar acum voi telefona celor mai buni specialiști.

— Nu... E prea tîrziu. Și apoi nu vor crede nimic.

— Vor afla cine ești, și Pămîntul va face totul pentru tine.

— Stai, zise Ella, privindu-l în adîncul ochilor. Ne-am întîlnit peste timp, la hotare de lumi, între noi este infinitul. Inima ta fierbinte nu va reuși să astupe genunea ce ne desparte. Ține caietul acesta, dă-l oamenilor... eu, eu... te-am iubit, pămînteanule...

O mică, dar sinistră detunătură curmă aceste vorbe. Îngenuncheat, Dick strîngea convulsiv la piept capul palid al Ellei. Necunoscuta lui iubită era moartă.

Așa l-a găsit inspectorul.

— În numele legii...

Clasica somație trecu peste un om cu privirile pierdute undeva departe, între vis și realitate.



Acum un an, într-un mic *bistrot* parizian, un bătrînel cu mîini tremurătoare mi-a spus pentru un pahar de cinzano această poveste.

Să fie oare numai o poveste ?

Mesajul *(SCENARIU DE TELEVIZIUNE)*

CADRU

(Privit de la înălţimea stîncilor, un astronaut în scafandru cosmic urcă gîfîind panta muntelui. Vîrtejuri de praf se ridică la fiecare pas.

Cosmonautul se apropie împleticindu-se. Pe faţa sa, văzută prin transparenţa căştii, se citeşte disperarea.)

COMENTARIU

„Totul a început de la un circuit basculant blocat în computerul de dirijare a navei. Traiectoria a fost deviată şi s-a sfîrşit aici, pe planeta acestui astru galben. Ultima şansă se spulberase acolo, în vale...

Crezuse, sperase într-o civilizaţie dezvoltată ce l-ar putea înţelege şi ajuta. Dar oamenii aceia erau încă la începutul istoriei... Bronz, lanţuri, întuneric şi violenţă".

CADRU

(Cosmonautul îşi priveşte mănuşile argintii.)

— *Pretutindeni, aceeaşi pulbere roşcată care se lipeşte de tălpi, de mănuşi, de tot...*

(Avertizorul de avarie, montat într-o cutiuţă pe pieptul cosmonautului, vuieşte prelung, anunţînd că undeva zace sfărîmată astronava.)

— *De-aş putea opri semnalul avertizorului de avarie...*

(Şi cu un gest scurt rupe cablul de conexiuni radio şi zgomotul încetează.)

— *Aşa ! Tot nu-mi mai folosea la nimic. De la explozia centrului de comandă am rămas singur pe această planetă. Rezerva de heliu e pe sfîrşite şi mult timp cred că nu voi mai putea rezista. Trebuie să las un mesaj despre noi, despre tot ce... Cu ce ?! Din tot aparatajul nostru ultraperfecţionat a rămas în funcţiune doar această sondă telepatică.*

(Mănuşa argintie se ridică la înălţimea căştii, ţinînd sfera purpurie a sondei telepatice.)

— *Ce ironie ! Tocmai „un experiment dubios cu şanse minime de reuşită", cum decretase un membru al Consiliului planetar, a rămas să ne lege pe noi de ei, cei de mîine.*

Oare viitorul va aduce pe cineva cu un psihic capabil de a recepţiona mesajul nostru telepatic?

Să afle de existenţa noastră şi că vrem să luptăm împreună pentru victoria raţiunii umane. O minusculă sondă uitată încă de la plecare într-unul dintre buzunarele costumului cosmic a rămas ca o picătură de speranţă în infinitatea timpului şi a spaţiului, singura încercare de a lega două lumi peste abisuri galactice.

(Privirea cosmonautului rămîne pierdută undeva în imensitatea spaţiului ce se deschide peste crestele golaşe. Poticnindu-se la fiecare pas, se caţără pe stînca alunecoasă.)

— *Aici, în vîrful acestei stînci.*

(Cu ajutorul pistolului laser taie peretele stîncos, introducînd sfera purpurie a sondei telepatice. O nouă descărcare, şi roca se topeşte, astupînd orificiul.)

— *Din acest loc va transmite. Va fi o fulgerare de imagini şi date despre planetele şi civilizaţiile noastre...*

(Acul manometrului ataşat aparatului respirator a ajuns la zero.)

— *Heliul s-a sfîrşit!*

(O apăsare pe o clapetă şi muzica hipnotică începe...

Prin faţa celui ce trece dincolo de viaţă se perindă imagini dragi.)

CADRU

(O seară ploioasă. Bulevardul străluceşte sub mulţimea reclamelor luminoase. Pe asfaltul ud se perindă cu sclipiri de lac şiraguri de limuzine. Scînteietoare, vitrinele magazinelor încearcă să reţină pietonii grăbiţi.)

— *Vai, tu, ce bădăran!*

— *Ce s-a întîmplat, dragă?*

— *Mi-a dat un ghiont şi nici măcar nu şi-a cerut scuze* (răspunde Mina, o fată cu nas obraznic şi plete oxigenate).

— *Ah, am uitat să te întreb, tu... ai reuşit la facultate?*

— *Am reuşit fără loc; îmi trebuia o sutime.*

— *Parcă şi anul trecut ai păţit ceva la fel?!*

— *Şi ce?! Ai mei au destui bani să mă ţină. O să mă mărit. Găsesc eu un băiat bun, un inginer, ceva. Pe urmă vine un copil, divorţ, pensie alimentară...*

— *Şi copilul, tu?*

— *Îl las mamei şi sînt liberă. Ehei, altele la vîrsta mea au şi maşină.*

— *Hai, dragă, la „Katanga“ să bem ceva.*

(O cotesc la stînga și intră în cafeneaua cu pereți de sticlă. La apariția fustițelor mai mult decît mini, două duzini de ochi le fixează, căutînd să le categorisească. Înghesuite la măsuța joasă, în aerul încărcat cu fum de țigări străine, fetele discută aprins despre... moda mantourilor maxi.)

— *Să știi, tu, că sînt grozave.*

— *Am văzut azi una, era așa de caraghioasă !*

— *Am o revistă străină... „Chic“* („chic“, zice ea) *sau cam așa ceva...*

— *„Chic“* („șic“), *tu, că este franțuzească.*

— *Așa, așa zicea și Boby, că el a fost o vară întreagă pe litoral.*

(Mina nu o mai ascultă. Cu mîna la frunte, îngăimă) :

— *Nu știu ce se-ntîmplă cu mine, îmi vîjîie capul... la 4 000 de metri... verticala locului trece... heliul... legături ciclice... fotoni... proximal zet...*

(Prietena ei, speriată, îi vine în ajutor.)

— *Ce-i cu tine ? Ți-e rău ?*

(Îi ia mîna și începe să i-o fricționeze. Mina deschide ochii, privind-o de undeva, de departe.)

— *Nu... Nu... Ce straniu ! Mi-au apărut în față niște munți, ceva ca o rachetă, apoi un șir de cuvinte din care n-am înțeles nimic. Cred că sînt surmenată după examen.*

— *Să-ți dau un antinevralgic ? Eu am întotdeauna în geantă.*

— *Merçi !... Curios... nu am văzut niciodată locurile acelea. Era o rachetă, așa, ca-n filme. Cred că am astenie.*

— *Vai,tu, ce m-ai speriat ! Crezusem că ești...*

(Și se apleacă spre Mina, șoptindu-i ceva la ureche, după care încep amîndouă să rîdă în hohote. Un bătrîn pensionar își închide ostentativ ziarul, chemînd chelnerul. Pe o masă vecină, un tranzistor acoperă totul cu sunetele stridente ale unei trompete.)

COMENTARIU

„Undeva, între stîncile aride ale Făgărașului, se ridică o șuviță de fum albăstrui. Atît a mai rămas din speranțele unei lumi“.

CADRU

(Aceleași stînci unde a fost îngropată sonda telepatică.)

Străjuită de cetina brazilor falnici, cărarea șerpuia printre stînci spre crestele înalte. Urcușul era obositor, curelele rucsacului plin mă trăgeau înapoi spre valea acoperită de pîclă. Pădurea de brad încremenise învăluită în tăcere. Nici o pasăre nu rupea cu ciripitul ei această vrajă.

De cîte ori merg singur pe munte am un sentiment straniu. Parcă aud șoaptele codrilor seculari repetînd la infinit ecouri vechi, de mult stinse dintre crengile lor.

Cîte nu s-or fi întîmplat pe aceste locuri ! Am așezat rucsacul pe marginea potecii, lîngă un ciot bătrîn. Îndepărtînd cu mîna frunzele de ferigă, ceva sclipi sub o rază piezișă de soare, ce răzbătea prin cetina deasă, și apăru un cub lucios, tăiat parcă în argint masiv. Părea făcut dintr-un material foarte dur și nici o singură urmă nu arăta vreo zgîrietură pe suprafața lui. Oare cum o fi ajuns aici ? ! L-o fi scăpat cineva din rucsac sau... Tot învîrtindu-l în mîini, pereții cubului au început să vibreze, și o lumină purpurie din ce în ce mai puternică învălui totul. Am vrut să-i dau drumul jos, dar palmele mi-au rămas lipite de fațetele lui. Lumina a devenit din ce în ce mai puternică, ajungînd să mă orbească. Disperat, am sărit în picioare, luînd-o la fugă...

Totul a durat cîteva clipe ; m-am trezit buimăcit în mijlocul pădurii, cubul strălucea mat la cîțiva pași de mine. Mi-am pipăit fiecare oscior, pentru a mă convinge că sînt întreg. Apoi, cu ajutorul unei batiste, am învelit cubul și, foarte precaut, i-am dat drumul în buzunar.

Încă amețit, am pornit în căutarea rucsacului. După o oră de eforturi zadarnice m-am convins că mă rătăcisem.

„Asta-i bună, fără rucsac o să fiu nevoit să renunț la excursie".

Soarele cobora spre asfințit. Umbrele serii începeau să se înfiripe din ce în ce mai mult. Codrul se înfiora sub adierile nopții, lăsînd să străbată pînă la mine tînguiri stranii.

Voi ajunge în vale luînd-o prin pădure. Mergeam de cîteva ceasuri; se făcuse noapte. Zgomotele pădurii se apropiară, devenind o obsesie. Fiecare ramură care-mi atingea faţa mă făcea să tresar. Într-un tîrziu, de undeva, de jos, se auziră lătrături de cîini. Ieşind la lumină, în faţă-mi apăru o stînă. La foc, un bătrîn stătea aplecat peste o oală mare de lut, în care mesteca laptele cu o lingură de lemn.

— Bună seara, baciule!

Moşul tresări, uitîndu-se speriat la mine.

— Seară bună domniei tale, îmi răspunse, uitîndu-se la costumul meu sport.

„Ciudat mai vorbeşte şi unchiaşul ăsta".

— Ascultă, moşule, cum ajung la primul sat, aici în vale?

Se uită iar lung la mine, se trase puţin îndărăt, apoi, scărpinîndu-se sub căciula miţoasă, îmi răspunse:

— D-apoi, domnia-ta, pînă la prima aşezare îi drum bun de mers. Acu', în cumpăna nopţii, cu greu îi putea răzbi. Dară unde-s ceilalţi slujitori ai domniei-tale?

„Hait, am scăpat din pădure şi am dat peste un bătrîn nebun". Apoi, văzînd o bîtă noduroasă lîngă genunchiul său, i-am răspuns senin:

— M-am rătăcit de ei şi vreau să ies la lumină, să dau de prima şosea...

— Păi să te ducă Toader, mezinul meu. Iacă vine dinspre vale.

De foc se apropie un flăcău vînjos cu o sarică peste cămaşa de in.

„Bine că am găsit un om zdravăn, m-am felicitat în gînd. Săracul bătrîn e sclerozat rău".

— Măi Toadere, închină-te cu supunere domniei sale şi petrece-l tu pînă la şleaul cel mare.

Spre surprinderea mea, flăcăul mă salută cu o plecăciune scurtă, apoi dispăru în umbra bordeiului, de unde reveni peste puţin cu doi cai înşeuaţi. Lumina focului îi juca pe ghioaga ghintuită, înfiptă în brîul lat de piele.

„Parcă-aş fi într-un film cu haiduci".

— Să purcedem dară...

— Ştiu eu... n-am mai încălecat niciodată...

La auzul acestor vorbe, flăcăul începu să rîdă prosteşte:

— Şuguieşti, domnia-ta!

— Ascultă, omule, lasă gluma, cum ajung la primul sat să dau un telefon?

Auzindu-mă, flăcăul se porni şi mai aprig pe rîs.

„Na, că l-a apucat şi pe ăsta sau, poate..." Deodată un gînd ca un fior rece mă făcu să înlemnesc: „Dacă blestematul de cub mi-a făcut figura? Oare să mă fi aruncat cu cîteva sute de ani în urmă?!"

— Aş vrea să te întreb ceva. Ai auzit de curtea domnească? Te rog să nu te superi că te întreb, poate întrebările mele ţi se par...

— Da, curtea domnească e la Tîrgovişte... Acolo e şi domnul. Dacă vrei să mergem la cetatea Tîrgoviştei, va trebui să ne pregătim de drum lung.

Cu glas sfîrşit abia am mai putut să-l întreb:

— Cine-i domn acum în ţară?

— Petru Cercel Vodă. După vorbă, parcă ai fi de-ai noştri, dar nu grăieşti ca noi. Se vede treaba că vii de departe, domnia-ta...

— Ai dreptate, vin de foarte departe.

„Şi să mă ia naiba dacă nu vreau să ajung mai repede înapoi".

— Ajută-mă să încalec şi vino să-mi arăţi drumul!

„Trebuie să cîştig timp, să încerc să fac ceva cu cubul argintiu. Cred că-i un dispozitiv de transportat în timp şi spaţiu... Dar cum funcţionează? Voi încerca aici!"

— Hei, opreşte-te! Ajută-mă să cobor, trebuie să...

O lovitură năprasnică mă cufundă în întuneric.



Se lumina de ziuă. O rază gălbuie se strecura, lăţindu-se pe lespedea temniţei. Îmi ridicai capul, dar n-am rezistat mult în poziţia asta. „Bravo, întocmai ca la curtea regelui Arthur... Acum sînt curios ce-o să se mai întîmple?" Îmi pipăii buzunarele, cubul era la locul lui. „Probabil că n-au descoperit încă buzunarele". În faţa uşii răsună zăngănit de arme, zăvoarele scrîşniră şi temniţa se umplu de oameni bărboşi cu platoşe şi săbii grele. Toţi îmi aruncau priviri crunte.

— Ha, boier Barbule, am prins vîrcolacul. Temnicerul făcu un semn şi doi oşteni zdraveni se aruncară asupra mea, doborîndu-mă la pămînt.

— Să nu vicleneşti ceva că te zdrobesc cu ghioaga. Un boier în caftan bogat se aplecă spre mine.

— Ia să ne spui nouă cine eşti şi ce cauţi în Ţara Românească?



— Toate acestea sînt cam greu de explicat... știți, așa, deodată...

— Ascultă, străine, nu ne mai ameți cu vorbe meșteșugite. Spune verde de unde ai venit și ce iscodeai aici ?

— Sau ești picat din lună ?

— Ha, ha, vîrcolac, boier Stanciule, ăsta-i vîrcolac...

— Sînt un negustor din... Veneția.

— Negutător ? ! Și, mă rog, unde-i marfa domniei tale ?

— Trebuie să sosească în urma mea...

— Așa ? ! Dar ce căutai singur în munți, hai ?

— Ce să caute ? Iscodea !

— Nu vă mai osteniți, domniile voastre, în van. Îl vom pune la cazne grele și va cînta ca privighetoarea.

Un hohot de rîs întîmpină vorbele armașului și boierii părăsiră temnița. Cînd ușa se închise în urma lor, mi-am dat seama în ce situație am rămas.

„Probabil că mă cred iscoadă sau vrăjitor ; una sau alta n-o să-mi fie prea bine dacă mai rămîn aici. Să mă pună la cazne pe mine, cercetător principal al Centrului nuclear est-european. Ce poftă aș fi avut să le aplic cîțiva pumni bine plasați. Și, în definitiv, de ce un om care s-a născut în secolul XX trebuie să moară în secolul XV ? E un nonsens al istoriei. Orice s-ar întîmpla, istoria trebuie respectată, iar eu voi face tot ce pot în această direcție. Voi încerca cubul cît mai e timp.

Cu mîinile tremurînde am scos cubul argintiu, singura mea speranță de a mai reveni vreodată între ai mei. Am lipit hotărît palmele de fațetele lui, care au început să vibreze din ce în ce mai intens.

„Am avut noroc, funcțio...“, mi-am rostit ultimul crîmpei în gînd.



Un tablou de comandă cu un ecran imens în față au fost primele lucruri pe care le-am văzut.

— Ți-ai revenit ? Abia am reușit să te recuperăm. O față îngustă cu ochii galbeni și acoperită de păr se apropiase de mine. Mi-am dat seama că sînt întins în fotoliul unei cabine de comandă pe o navă de o construcție deosebită.

— Unde sînt ?

— Într-o navă antigravitronică. Te ducem acasă. Stai liniștit !

Peste umărul celui care-mi vorbea se aplecă un altul, puţin mai înalt.

— Ai găsit şi ai întrebuinţat un transmutor temporal. E vina mea că l-am pierdut din buzunarul costumului.

— S-ar fi putut întîmpla ireversibilul... Acest aparat funcţionează numai de două ori, după care trebuie reîncărcat. Îi priveam năucit.

Doi omuleţi în costume argintii, cam de un metru înălţime, se străduiau să mă dădăcească.

„Oare unde-am mai nimerit ? Mi-au spus că mă duc acasă !"

— Cine sînteţi ? De unde veniţi ?

Cosmonauţii zîmbiră, uitîndu-se unul la altul.

— Vezi, voi, terrienii, vă puneţi atîtea întrebări...

— Zlin, povesteşte-i totul.

— Am venit de mult, de foarte de mult pe planeta voastră. De unde ? Oare cei de care abia ai scăpat ar fi înţeles de unde veneai dacă le-ai fi spus adevărul ?

— Cred că...

— Te luau drept vrăjitor şi te distrugeau...

— Voi, terrienii, sînteţi împărţiţi în două categorii. Cînd vedeţi un fenomen pe care nu-l puteţi trece prin raţiunea voastră, ori îl negaţi definitiv, ori îl credeţi supranatural.

— Te-ai simţit bine cînd te-au legat şi te-au aruncat în temniţă oameni ca şi tine ? Şi asta numai pentru simplul motiv că nu pricepeau de unde vii...

— Dar eu nu...

— Lasă-mă să-ţi vorbesc, căci în curînd vom ajunge la capătul călătoriei noastre. La fel şi noi. S-au tras zeci de rafale de mitralieră de pe bordul avioanelor voastre cu reacţie. Oriunde ne-am dus, ne-aţi întîmpinat cu ostilitate. De ce ?

— Poate că nu toţi au procedat aşa. Dacă aţi lua contact cu specialiştii noştri...

— Noi nu vă vrem răul, dar, întotdeauna, în momentul în care se întîlnesc două civilizaţii se produc inevitabile greşeli. De aceea e nevoie de multă prudenţă...

— Voi căuta, vă asigur, să anunţ... Sînt specialist în fizică nucleară, voi fi ascultat, veţi vedea.

— Nu e nevoie, terrianule. Noi avem un program bine stabilit, mai aşteptăm. Trebuie să mai aşteptăm puţin pentru a putea să ne înţelegem cu voi. Şi, de altfel, nu te vor asculta prea mulţi specialişti.

O ușoară zguduitură, și aerul proaspăt al nopții inundă cabina. În planșeul navei se deschise o trapă, sub care unduia iarba. Cu un salt am fost jos, dar, speriat, m-am uitat înapoi.

— Spuneți-mi, în ce an sîntem acum ?

— Poți fi liniștit, ești în vremea ta.

Se apleacă în afară și celălalt astronaut.

— Cu bine și nu uita, așteaptă-ne !

Aproape fără zgomot, nava s-a ridicat, pierzîndu-se deasupra copacilor. Am privit în jur. Un parc, un loc mare cu ape liniștite, alei, restaurantul „Pescăruș".

— Sînt acasă, ura !

Un puști pe bicicletă îmi taie entuziasmul.

— Ați văzut și dumneavoastră ?

— Ce ?

— Acel glob luminos care...

— O stea căzătoare și nimic mai mult !

A plecat bombănind.



Soarele vesel al dimineții juca zglobiu printre broderiile perdelei. M-a deșteptat țîrîitul telefonului.

— Alo, da. Eu sînt. N-am mai plecat în excursie... Ți-a spus Sanda că m-a văzut aseară ?... Dacă vorbești cu mine, înseamnă că sînt acasă. Vă aștept la mine, veniți împreună. La revedere !

Din baie apăru mătușa Aglaia.

— Mihăiță, ți-am spălat rucsacul, poate pleci în excursie pe undeva...

— Mulțumesc, tușică, dar azi e duminică, și, dacă mă hotăram, plecam de ieri...

— Cum vrei, eu îl pun pe raft.

„Oare am visat sau am ajuns cu puțin înainte de a pleca ?!"

Deodată mi-au răsunat limpezi cuvintele acelor „oameni":

„Cu bine și nu uita, așteaptă-ne !"

Atunci, într-o clipă de entuziasm, am scris toate acestea. Dar cine-o să mă creadă ?!

Anticipații spațiale

16. 04. 1972, ora 17,54 GMT: Lansarea lui „APOLLO"-16, după o întîrziere de 744 de ore. Descinderea la ținta L.S. din zona Descartes, punctul lunar cel mai sudic și cel mai înalt pe care va fi pus piciorul omul. Cosmonauții vor fi, probabil, **John Young, Charles Duke** și **Thomas Mattingly,** primii doi urmînd să rămînă pe Selena 73 de ore. Între 20 și 22 aprilie vor fi efectuate explorări cu jeep-ul electric. Dacă „Apollo"-11 și 12 ca și „Luna"-16 au cules probe din solul „mărilor selenare", dacă „Apollo"-14 și 15 au adus rocă din regiunea platourilor, iar „Luna"-20 a luat carote dintr-o zonă muntoasă, „Apollo"-16 va recolta **material vulcanic din craterele vechi.** Instalarea pe Lună a unui observator astronomic (o combinație de telescop și spectrograf) în greutate de 22,7 kg. La sfîrșitul sejurului, de la bordul modulului de comandă va fi plasat pe o orbită circumlunară **un subsatelit** identic cu acela adus de „Apollo"-15 și care va putea funcționa mai mult de un an.

Aprilie 1972: De pe cosmodromul din Florida (S.U.A.) va fi lansat (cu o uriașă rachetă purtătoare „Atlas-Centaur") „PIONEER"-11. Ca și geamănul său, „Pioneer"-10, a doua stație spațială automată care va zbura în apropierea planetei Jupiter va atinge viteza de 52 000 km/h. Alimentarea cu energie va fi făcută de patru pile nucleare cu plutoniu, calculate pentru a furniza timp de doi ani aparatelor o putere electrică de 140 de wați. Ca să poată recepționa semnalele radio transmise de pe Terra, stația va fi echipată cu o antenă de bord de 2,7 m diametru.

Iulie 1972: Stația interplanetară sovietică „VENUS"-8 (1 180 kg), lansată la 27.03.1972, va ajunge, după un drum de 312 000 000 km, în apropierea Venerei, unde va debarca lin în atmosfera planetei un modul care va efectua măsurători științifice.

Iulie-august 1972 : „PIONEER"-10 va zbura în spaţiul dintre Marte şi Jupiter : prima staţie cosmică automată care **va explora „centura de asteroizi".**

06.12.1972, **la 21,38 ora locală :** Lansarea cosmonavei americane „APOLLO"-17, ultima misiune a programului selenar „Apollo". Descinderea va avea loc în zona munţilor Taurus, în apropierea craterului Littrow. La bordul modulului lunar se vor afla căpitanul **Eugen Cernan** şi dr. **Harrison Schmitt,** primul om de ştiinţă-astronaut care va păşi pe suprafaţa Lunii. **Va fi instalat pe Lună un observator astrofizic permanent.** Astronauţii vor încerca să determine prezenţa apei sub straturile superficiale ale solului lunar ; acest experiment se va baza pe modificările de recepţie ale unor semnale radio cu frecvenţe între 1,2 şi 32,1 megacicli, trimise prin suprafaţa explorată. Din echipajul de bord al navei va face parte un lunamobil în greutate de 400 de livre ; echipat cu motor electric, vehiculul se va deplasa cu o viteză de 10 mile pe oră şi va funcţiona 54 de ore, timp în care va putea străbate o distanţă de 75 de mile ; cu ajutorul acestei maşini, cosmonauţii se vor putea îndepărta pînă la trei mile de modulul lunar.

1973 : Debutul programului american „SKYLAB" (laboratorul spaţial). „SKYLAB"-1 : trei echipaje, alcătuite din cîte trei membri (un medic, un geofizician şi un inginer), vor petrece succesiv mai multe săptămîni la bordul laboratorului (primul echipaj va rămîne în spaţiu 28 de zile, iar celelalte cîte 56 de zile). Lansările vor avea loc la „Marshall Space Flight Center" din Huntsville (Alabama). Staţia cosmică experimentală va fi o capsulă cilindrică (cu două etaje) care va evolua la 450-480 km deasupra Pămîntului. În exteriorul staţiei **va fi instalat observatorul A. T. M.** („Apollo Telescope Mount") pentru cercetarea Soarelui şi a planetelor. Echipajul va studia consecinţele unei îndelungate stări de imponderabilitate asupra sistemului circulator al omului ; va efectua măsurători şi observaţii asupra Terrei, concomitent cu experimente corespunzătoare întreprinse la suprafaţa Pămîntului şi din avion, în scopul comparării datelor : va face investigaţii astrofizice cu ajutorul observatorului A.T.M., înzestrat cu opt telescoape. 28 de ţări au propus

să se instaleze la bordul laboratorului aparaturi științifice proprii. Programul „Skylab" va dura circa opt luni.

Octombrie 1973 : **Opoziție a lui Marte,** aflat la 65 000 000 km de Terra. Cu trei luni mai înainte vor fi lansate noi stații automate. Nu este exclusă debarcarea unui laborator mobil pe suprafața planetei roșii (de tip **martohod**). În cadrul programului american „WIKING" va fi trimisă o sondă.

Decembrie 1973 : „PIONEER"-10 **va survola planeta Jupiter la o distanță de 140 000 km de suprafața ei.** Vor fi realizate și transmise spre Pămînt **zece telefotografii** (cinci în gama „luminii albastre", cinci în gama „luminii roșii"). Radiosemnalele emise de la bordul stației vor ajunge pe Terra abia după o călătorie de 45 de minute. Grație imaginilor recepționate, astrofizicienii din laboratoarele N.A.S.A. speră să afle date despre compoziția chimică și starea fizică a atmosferei lui Jupiter, în special a celor cinci benzi strălucitoare ce par să înconjure planeta, compoziția chimică a calotelor polare și, mai ales, natura enigmaticei „pete" australe, de culoare schimbătoare (între roșu și portocaliu), și cu dimensiuni uriașe (13 000 km × 48 000 km). Cîmpul gravitațional al lui Jupiter va da lui „Pioneer"-10 un nou impuls, datorită căruia stația va porni cu 41 500 km/h spre limitele sistemului solar.

1974 : „SKYLAB"-2.

1975 : — **Prima generație a sistemului de transport extraterestru : „**SPACE SHUTTLE**" (navetă spațială)** și „SPACE TUG" **(remorcher spațial).** Încă din prima fază, aceste navete vor reduce la jumătate costul activităților spațiale. Sistemul va cuprinde o navă propulsoare, necesară decolării, și un modul orbital, care va putea transporta pe orbită o sarcină utilă de 23 de tone, volumul pentru mărfuri și pasageri fiind de circa 280 mc. Ambele vehicule vor fi recuperabile pentru o nouă utilizare. Navetele spațiale vor avea la bordul lor un calculator polivalent, cu un volum de aproximativ un metru cub, pilotul putînd extrage din memoria ordinatorului toate datele privind fazele zborului. Folosirea unei accelerații de cel mult 3 g va permite pasagerilor să se îmbarce fără efectuarea unor antrenamente speciale.

Deşi, spre sfîrşitul deceniului, costul fiecărei misiuni se va ridica la numai zece milioane de dolari, costul primelor prototipuri va depăşi şase miliarde. Se presupune că durata de exploatare a unei navete spaţiale va fi echivalentă cu o sută de misiuni.

— **Staţie circumlunară cu „Space tug"** (echipaj compus din 6 oameni).

— **O expediţie cu echipaj uman în jurul planetei Venus.**

— **Opoziţie a lui Marte.** Proiectul marţian „WIKING" : lansarea din S.U.A. a două nave (la interval de 30 de zile, în august şi septembrie 1975). Navele vor fi propulsate de un sistem de rachete „Titan-Centaur".

1976 : — Motor-rachetă termoatomic cu reutilizare (N.A.S.A.).

— Zbor de explorare a planetei Venus.

— **Martie-mai** : După o călătorie de circa 690 milioane de kilometri, navele „WIKING" vor întîlni planeta roşie. Modulul orbital (în greutate de peste 2 400 kg) al fiecărei misiuni va cerceta suprafaţa marţiană timp de 50 de zile în căutarea celui mai adecvat loc pentru descindere ; gravitînd pe o orbită de 1 400 km × 32 000 km şi dotat cu un detector al umidităţii atmosferice, cu un sensor termic şi o cameră de luat vederi, modulul orbital va trimite spre Terra date şi imagini fotografice, iar, la momentul oportun, va larga modulul de debarcare. Acesta din urmă va porni spre Marte, la altitudinea de 6 500 m îşi va deschide paraşuta şi, după maximum zece minute, va coborî într-un punct situat, de preferinţă, într-o zonă joasă, neaccidentată, caldă şi umedă. **Laboratorul coborît pe solul marţian îşi va începe de îndată activitatea, putînd, în cazul optim, să funcţioneze cîţiva ani,** graţie generatoarelor termoelectrice cu radioizotopi (R.T.G.). Mai puţin puternic, modulul orbital nu va supravieţui decît 90 de zile după desprinderea de însoţitorul său. Fiecare dintre cele două module debarcate vor avea instrumente şi aparate (în greutate de 1 150 kg), cu ajutorul cărora vor fi făcute importante experimente. Probe de sol, recoltate de o mînă mecanică şi introduse în microcuptoare, vor fi încălzite pînă la 500° C, gazele obţinute fiind analizate spectrometric şi cromatografic. După ce, în timpul descinderii, sensori montaţi pe scutul

aerodinamic al modulului vor studia compoziţia atmosferei străbătute, instrumentele complexului aşezat pe solul marţian vor începe să măsoare zilnic temperatura, umiditatea, presiunea atmosferică şi viteza vîntului. La rîndul ei, aparatura biologică va putea depista eventuale procese de fotosinteză, va însămînţa în apă distilată mostre de sol, încercînd să detecteze înmulţirea unor microorganisme (prin tulburarea soluţiei). Toate datele stabilite ca şi fotografiile luate vor fi trimise pe Terra fie direct, fie prin intermediul modulului orbital. Pentru exobiologie, misiunile „Wiking" prezintă o însemnătate imensă, deoarece, datorită lor, există şansa de a se descoperi pentru prima oară viaţa pe o altă planetă decît a noastră.

1977 : — O sondă americană va debarca pe Marte un **martomobil**.

— În ipoteza optimistă că va reuşi să funcţioneze cinci ani, „PIONEER"-10 va putea transmite spre Terra **date astrofizice obţinute dincolo de orbita planetei Saturn,** adică de la o distanţă de 1 500 000 000 km.

— **Va începe „periplul secolului"** : misiunea „MARELE ÎNCONJUR"-1 — **survolarea planetelor Jupiter, Saturn şi Pluton.**

— Două staţii automate americane vor trece **pe lîngă planeta Venus** şi vor larga pe suprafaţa ei sonde.

27.02.1977 — ian. 1992 : N.A.S.A. va explora **regiunile dintre Marte şi Jupiter,** trimiţînd o astronavă **pe asteroidul Eros** ce va juca rolul de bază ştiinţifică. O dată la un deceniu, Eros trece la o distanţă relativ mică de Terra.

1978 : — Sistemul de transport spaţial „NUCLEAR SHUTTLE" (naveta nucleară) (S.U.A.).

— O staţie cosmică automată va zbura **în apropierea planetei Mercur.**

— Un agregat spaţial automat **va înconjura planeta Jupiter.**

1979 : Va începe „MARELE ÎNCONJUR"-2 : **survolarea planetelor Jupiter, Uranus, Neptun.**

1980 : — Explorarea automată a planetelor **Marte, Venus şi Mercur** va deveni obişnuită.

— O navă spațială va trece pe lîngă **Jupiter** și va trimite pe el o sondă.

1981 :— N.A.S.A. va realiza pe Lună o expediție de amploare ce va dura cel puțin 30 de zile și va explora o regiune de cîteva mii de kilometri. Acest proiect va costa circa două miliarde de dolari, deci de 4—5 ori prețul unei misiuni „Apollo" (Wernher von Braun).

— Stație spațială circumterestră pentru o sută de oameni.

— Patru stații pe orbita lunară (24 de oameni).

— **Descinderea omului pe Marte** (prognoză optimistă).

— Zborul unei stații automate **în jurul lui Saturn** și trimiterea unei sonde pe suprafața lui.

1981-1982 : Stațiile cosmice „PIONEER"-10 și 11 **vor părăsi sistemul solar,** zburînd cu aceeași viteză de 41 500 km/h pe care o vor căpăta în vecinătatea planetei Jupiter.

1982 : — Zborul unei stații automate **în jurul planetei Mercur.**

— O misiune cu echipaj uman va trece **pe lîngă planeta Venus.**

1983 : De la Cape Kennedy va fi lansată în august și plasată pe o orbită circumterestră o platformă pe care urmează să fie asamblată nava cosmică pentru misiunea „Omul pe Marte".

10.02.1984 : Cu ajutorul cîtorva aparate de propulsie nucleară (de tip „NERVA"-2), cosmonava americană ce va explora planeta Marte (greutatea inițială : 1 179 tf ; lungimea : 157 m) va fi lansată de pe platforma orbitală.

21.08.1984 : **Trei pînă la șase cosmonauți vor debarca pe Marte** pe timp de 60 de zile (în altă variantă : pentru 465 de zile). Vor explora planeta cu ajutorul unui martomobil avînd o rază de acțiune de 30 km. Durata totală a periplului va fi de circa doi ani.

01.10.1984 : **Expediția marțiană va porni pe drumul de întoarcere.** După un zbor circumvenusian va reveni pe Terra. (Conform unor variante optimiste, această misiune va fi realizată în anii 1981-1983.) Wernher von Braun a vehiculat, de asemenea, ideea ca o primă expe-

diţie, formată din 8-12 oameni, să rămînă pe Marte timp de 18 luni, iar o a doua expediţie să recupereze echipajul (prin 1986). Costul programului „Omul pe Marte“ va depăşi 80 de miliarde de dolari, fiind deci de peste trei ori mai scump decît programul „Apollo“.

1985 : Studierea microorganismelor şi a plantelor inferioare descoperite pe Marte **va putea revoluţiona biologia.**

1986 : Staţie marţiană temporară (12 oameni).

1989 : Staţie marţiană schimbată alternativ (48 de oameni în staţie ; 24 de oameni pe orbită).

2000 : Va deveni posibil **astroturismul.** Mari „clipere“ spaţiale vor asigura transportul pasagerilor şi al mărfurilor spre staţiile orbitale, spre Lună şi spre planetele apropiate. Zborul cosmic a fost radical transformat datorită motorului cu fisiune nucleară, astfel încît vehiculul spaţial de la sfîrşitul mileniului II se va deosebi de racheta „Atlas“ din anii 1965 tot atît cît se deosebeşte aceasta de locomotiva lui Stevenson. Pentru alimentarea în zbor cu hidrogenul necesar propulsiei vor fi utilizate „nave-tancuri“ : pentru călătoria pînă la Lună vor fi de ajuns două rendez-vous-uri pe orbită, pentru Marte sau Venus vor fi necesare mai multe tancuri orbitale. Preţul călătoriilor cosmice de agrement va fi încă foarte ridicat (circa 1 250 de dolari pentru un zbor circumterestru de 24 de ore), dar confortul oferit poate fi socotit superior aceluia al unor pasageri din deceniul al şaselea sau al şaptelea : pentru sejurul pe orbita Pămîntului un călător va dispune de un spaţiu de 3 mc, ceea ce este mai mult decît la bordul avioanelor ; pentru Lună se va asigura 12 mc de om, cu mult mai mult decît într-un „Pullman“ terestru ; iar pentru periplul spre Marte sau Venus, cei 30 de mc de om vor întrece spaţiul pasagerului unui pachebot. Pe emisfera nevăzută a Selenei va fi instalat un observator astronomic internaţional cu telescoape mai puternice decît străvechiul aparat de pe Mont Palomar. După ce au descins pe planetele Mercur, Jupiter şi Saturn, oamenii vor începe explorarea directă a planetelor transsaturniene, pe care, graţie rachetelor cu motor ionic, le vor putea atinge după un zbor de cinci ani... (Wesley A. Kuhrt de la „United Aircraft

Corporation"). Devenind operațională, „naveta spațială" va face posibilă construirea de baze lunare formate din trenuri de module, avînd dimensiunea unei caravane de camping. În jurul anului 2000, Luna va fi colonizată și pe ea s-ar putea să se nască copii (W. von Braun). Posibilitatea de a transporta aparate astronomice și astrofizice pe planetele din grupul Terrei reprezintă punctul de plecare al prognozelor de dezvoltare a astronomiei pentru anul 2000. Datorită observațiilor extraterestre și studierii domeniilor neoptice, în deceniile care urmează vor fi descoperite surse și mai îndepărtate, poate și mai mari și mai enigmatice decît quasarii și vor fi rezolvate într-un fel problemele pe care le ridică aceștia, ca și stelele neutronice, supernovele etc. De asemenea cosmonautica va resimți efectul de rezonanță al energiei nucleare și va depinde de progresul ei, ceea ce ne îndreptățește să numim era în care pătrundem : **era cosmoatomică.** Antimateria folosită ca acumulator de energie va permite (paralel cu rachetele cu uraniu și, poate, chiar paralel și după rachetele termonucleare) să realizăm mijloace mult mai puternice de transport interplanetar și să accelerăm valorificarea resurselor planetelor din sistemul solar. (B. G. Kuznețov, „Știința în anul 2000".)

2010 : Comă de lungă durată **(anabioză)**, permițînd o formă de călătorie în timp ; vor deveni posibile zboruri cosmice cu oameni în afara sistemului solar.

2020 : **Comunicarea cu ființe extraterestre** (prognoză optimistă a anchetei efectuate de compania „Rand").

2070 : Laboratoare uzinale și locuințe instalate în profunzimea solului rece de pe Marte.

2100 : **Baze permanente pe Marte și pe sateliții lui Jupiter.**

Cercetări ozeniste la Casa de cultură a studenţilor

La Casa de cultură a studenţilor „Gr. Preoteasa" (Calea Plevnei nr. 61) a fost constituit în seara zilei de 20 martie 1971 **Cercul ştiinţific OZN,** cu ocazia prezentării de către scriitorul Ion Hobana a lucrării sale „OZN — o sfidare pentru raţiunea umană", scrisă în colaborare cu Julien Weverbergh. Membrii cercului — studenţi, tehnicieni, ingineri, literaţi, istorici, fizicieni — îşi propun să efectueze un studiu susţinut şi sistematic al fenomenului OZN, sub îndrumarea lui Ion Hobana.

Şedinţele cercului au loc din două în două săptămîni, sîmbăta la orele 18,30, prilejuind schimburi de informaţii cu privire la observaţiile OZN înregistrate în ţară şi peste hotare, analiza unor cazuri, pe baza discuţiei cu martorii şi a studierii documentelor fotografice, discutarea unor articole etc.

Prima şedinţă din acest an universitar a avut loc la 9 octombrie 1971. Cu această ocazie a fost dezbătut planul de perspectivă şi s-a hotărît repartizarea membrilor cercului în trei colective principale :

1) înregistrare, documentare, prezentări publice ;
2) analiza fotografică ;
3) modelarea ştiinţifico-tehnică a fenomenului OZN.

Consecinţă directă a muncii desfăşurate de colectivul acestui entuziast cerc sînt şedinţele publice ţinute lunar şi care au polarizat atenţia cercetătorilor serioşi ai fenomenului OZN. Aceste şedinţe au prilejuit ample dezbateri ale numeroaselor aspecte de manifestare a fenomenului OZN, discuţii ţinute în sala mare a casei de cultură, duminica la orele 10,30. Datorită amplorii acestor discuţii, s-a propus ca, începînd cu şedinţa din martie 1972, ora de începere să fie 9,30.

În ordine, şedinţele publice ţinute pînă acum au fost :

— pe 23 noiembrie 1971 : „Obiectul zburător neidentificat din Banat" (29—31 martie 1968), referent : asist. univ. ing. DAN MIHĂILESCU ; martor : meteorolog ŞTEFAN BĂLAŞA.

— pe 13 decembrie 1971 : „Obiectul zburător neidentificat de la Oradea" (august 1968), referent : proiectant JUSTIN CAPRĂ.

— pe 23 ianuarie 1972 : „Modelarea ştiinţifico-tehnică a obiectelor zburătoare neidentificate OZN", referent : student CLEMENT ALECSANDRESCU ; invitat : asist. univ. ION STATE (Braşov).

CLEMENT ALECSANDRESCU
conducătorul cercului



Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012



prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu



Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire,
muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)



APRILIE 1972
PREȚUL 1 LEU
41007

Vă prezentăm coperta antologiei SF apărute în prestigioasa editură vest-germană »Insel«. Ideea directoare a lui Franz Rottensteiner, îngrijitorul lucrării, este următoarea: »Chiar dacă astăzi mai există concepția eronată că SF-ul ar fi un fenomen specific american, putem dovedi contrariul, faptul că acest gen a devenit internațional și că își are rădăcinile în Europa«. Deși volumul prezintă în special autori americani, cinstea de a deschide antologia este acordată unor scriitori din țările socialiste: polonezului Stanislaw Lem și românului Vladimir Colin. Ceilalți autori publicați sînt Theodore Sturgeon, R. A. Lafferty, Katherine Mac Lean, James E. Gunn, Virginia Kidd și James Blish.